

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/25/2014
Identifikačné číslo spisu:	5013200833
Dátum vydania rozhodnutia:	09.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5013200833.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: G. M., narodený dňa XX.XX.XXXX, O. XX, zastúpeného: JUDr. Ferdinand Klinovský, advokát, Radlinského 47, Dolný Kubín, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôvodne Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát) Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-65/2013 zo dňa 06.08.2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/114/2013-80 zo dňa 28.05.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/114/2013-80 zo dňa 28. mája 2014 m e n í tak, že rozhodnutie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRPZ-ZA-KDI-SK-65/2013 zo dňa 06. augusta 2013 v spojení s rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši, Okresného dopravného inšpektorátu č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 21. mája 2013 r u š í a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-ZA-KDI-SK-65/2013 zo dňa 06.08.2013, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 21.05.2013. Prvostupňovým rozhodnutím správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 200 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiacov za porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. c)

zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“), ktoré spočívalo v tom, že dňa 05.02.2013 o 10,34 hod. vykonával jazdu na motorovom vozidle tov. zn. Ford Fiesta, ev. č. Y. po št. ceste H/537 v smere Vavrišovo na obec Pribylina, kde cca 20 m pred označením obce bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ, na výzvu hliadky bol podrobený vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu dychovou skúškou, ktoré bolo vykonané o 10,36 hod. elektronickým meračom typu ALCOTEST 7410. č. ARFM-0014, ktorým mu bola zaznamenaná hodnota 0,17 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čo je pozitívny výsledok, pri opakovanej dychovej skúške vykonanej o 10,53 hod. bola zaznamenaná hodnota 0,25 mg/l, na lekársky odber a vyšetrenie krvi sa žiadal, vodičský preukaz mu bol na mieste zadržaný, ďalšia jazda zakázaná, čím sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon o priestupkoch“).

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia v stručnosti uviedol priebeh konania pred správnymi orgánmi.

Žalobca spochybňoval odborné vyjadrenie č. 12/2013 vypracované znalcom MUDr. G. K. z dôvodu, že je nepreskúmateľné, nejasné a nesprávne. Zároveň poukázal na toxikologické vyšetrenie s vykonaným odberom dňa 05.02.2013, s časom odberu 11:55 hod. odobratým materiálom: krv s predpokladanou škodlivinou: alkohol s výsledkom vyšetrenia: metódou plynovej chromatografie: 0,00 g/kg zo dňa 14.02.2013.

Uviedol, že z namietaného odborného vyjadrenia vyplýva, že znalkyňa poukázala na skutočnosť, že podľa samotného výrobcu prístroja výsledky vyšetrenia alkoholu v dychu prístrojom Alcotest fy Dräger možno považovať za hodnoty, ktoré sú hodnotami zodpovedajúcimi hladine alkoholu v krvi (čo sa potvrdilo i niekoľkými súbežnými vyšetreniami odobratých vzoriek krvi na laboratórny dôkaz hladiny alkoholu). V odbornom vyjadrení v bode I uviedla, že vzhľadom k tomu, že pri vykonaní dychovej skúšky s pozitívnym výsledkom žalobca využil svoje právo a žiadal lekársky odber krvi, či mohla nastať situácia, že výsledkom vyšetrenia alkoholu v krvi je 0,00 promile, čo preukazuje výsledok vyšetrenia alkoholu v krvi u žalobcu č. vyšetrenia A-107/2013 vypracovaného Súdnolekársnym a patologicko-anatomickým pracoviskom Martin. Ako vyplýva z tabuliek prepočtu nameraných hodnôt alkoholu mg/liter na hodnoty v promile, nameraná hodnota žalobcu dňa 05.02.2013 pri meraní o 10:36 hod. - 0,17 mg/4 - zodpovedá hodnote hladiny alkoholu v krvi 0,35 promile a pri meraní toho istého dňa o 10:53 hod. - 0,25 mg/l zodpovedá hodnote 0,52 promile. Porovnaním nameraných hodnôt je zrejmé, že v dobe obidvoch meraní o 10:36 hod. a 10:53 hod. majú hodnoty hladiny alkoholu v jeho krvi stúpajúcu tendenciu. Táto skutočnosť znamená, že s prihliadnutím už na negatívnu hladinu alkoholu v jeho krvi o 11:55 hod. sa žalobca v čase prvého merania nachádzal ešte v rezorpčnej fáze metabolizmu alkoholu (hladina alkoholu mala stúpajúcu tendenciu) a najvyššiu hladinu alkoholu v krvi dosiahol až pri druhom meraní o 10:53 hod. Tento záver potvrdzuje aj skutočnosť, že za nasledovné asi dve hodiny do odberu krvi o 11:55 hod. došlo k prudkému poklesu hodnoty hladiny z vrcholu krivky rezorpcie až na negatívnu hladinu. I táto skutočnosť taktiež potvrdzuje, že v dobe druhého merania o 10:53 hod. žalobca dosiahol najvyššiu hladinu alkoholu v krvi, t. j. 0,52 promile. V závere odborného vyjadrenia znalkyňa uviedla, že žalobca v čase jazdy motorovým vozidlom dňa 05.02.2013 o 10:34 hod. jazdil pod vplyvom požitých alkoholických nápojov pri hladine 0,35 promile.

Žalobca ďalej namietal, že správny orgán porušil ustanovenie § 17 a § 23 Správneho poriadku a § 73 ods. 2 zákona o priestupkoch. Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú a uviedol, že z administratívneho spisu zistil, že žalobca dňa 24.06.2013 podal žiadosť na OR PZ v Liptovskom Mikuláši o vyhotovenie kópií, a to zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 21.05.2013, znaleckého posudku MUDr. K., dychových skúšok zo dňa 05.02.2013. ODI OR PZ v Liptovskom Mikuláši upovedomil žalobcu o vyhotovení fotokópie registratúrnym záznamom č. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 24.06.2013, ktorý mu bol doručený dňa 03.07.2013. Dňa 08.03.2013 si žalobca prevzal predmetné fotokópie po zaplatení poplatku za ich vyhotovenie. Dňa 25.06.2013 žalobca podal odvolanie, ktoré bolo doručené prvostupňovému správne mu orgánu dňa 27.06.2013. Odvolanie so spisovým materiálom bolo predložené odvolaciemu orgánu dňa 04.07.2013. Prvostupňový správny orgán o tejto skutočnosti upovedomil žalobcu písomnosťou č. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 04.07.2013,

doručený advokátskej kancelárii dňa 12.07.2013. Žalobca sa i napriek tejto skutočnosti domáhal na prvostupňovom správnom orgáne vyhotovenia fotokópie prvostupňového správneho spisu. Súd poznamenal, že pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Krajský súd posúdením dôvodov, ktoré obsahuje administratívny spis dospel k záveru, že žalobca dňa 05.02.2013 v čase o 10:36 hod. viedol osobné motorové vozidlo Ford Fiesta, ev. č. Y. po ceste II/537 smerom od Liptovského Petra do obce Vavrišovo, kde pred obcou cca 20m od označenia obce Vavrišovo bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Liptovský Hrádok a bol podrobený dychovej skúške prístrojom ALCOTEST 7410, ev. č. ARFM 0014 s pozitívnym výsledkom merania 0,17 mg/l a druhou dychovou skúškou v čase o 10:53 hod. bola nameraná hodnota 0,25 mg/l. Skutočnosť, že žaloba mal v čase o 11:55 hod. negatívny výsledok krvi 0,00 g/kg (promile) je pre priestupkové konanie irelevantné, nakoľko v čase vedenia motorového vozidla sa alkohol v krvi žalobcu nachádzal.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, túto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie proti rozsudku krajského súdu. Predmetné rozhodnutie súdu napadol v súlade s ustanovením § 250ja ods. 1 O.s.p., keď podľa jeho názoru rozhodnutie súdu nie je v súlade so zákonom a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f.) O.s.p. resp. súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu vzhľadom na to, že dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Žalobca sa však domnieval, že toto rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, resp. na základe vykonaných dôkazov dospel súd k nesprávnym skutkovým zisteniam, a to z nasledovných dôvodov:

1. Dňa 05.02.2013 v čase o 10.34 hod. vykonával žalobca jazdu na motorovom vozidle zn. Ford Piesta, ev. č. Y. po ceste II/537 v smere Vavrišovo na obec Pribylina, kde cca 20m pred označením obce bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ. Žalobca bol na výzvu hliadky podrobený vyšetreniu za účelom zistenia prítomnosti alkoholu dychovou skúškou. Táto dychová skúška bola vykonaná v čase o 10:36 hod. elektronickým meračom typu ALCOTEST 7410, č. ARFM0014, ktorým bola zaznamenaná hodnota 0,17 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu. Pri opätovnom vykonaní dychovej skúšky v čase o 10:53 hod. bola zaznamenaná hodnota 0,25 mg etanolu na liter. Správny orgán na základe tohto zadržal na mieste žalobcovi vodičský preukaz. Žalobca sa však po vykonaní dychovej skúšky žiadal na odber krvi za účelom zistenia prítomnosti alkoholu, keďže si nebol vedomý požitia alkoholických nápojov pred vykonaním jazdy a túto skutočnosť chcel dokázať. Toxikologické vyšetrenia za týmto účelom bolo uskutočnené v ten istý deň, t. j. 05.02.2013 kedy v čase o 11:55 hod. bol vykonaný odber krvi. Záver z tohto toxikologického vyšetrenia jednoznačne poukazuje na fakt, že žalobca nejaví príznak požitia alkoholu či inej návykovej látky. V zmysle § 5 ods. 6 zákona o ochrane pred zneužívaním alkoholických nápojov a o zriaďovaní a prevádzke protialkoholických záchytných izieb sa v prípade vyšetrenia na omamné látky alebo psychotropné látky za rozhodujúci výsledok považuje len výsledok laboratórneho vyšetrenia odobratej krvi alebo iného biologického materiálu, realizovaného v zariadení spoločných vyšetrovacích a liečebných zložiek. Túto skutočnosť správny orgán nebral na vedomie.

Zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 18. augusta 2010, sp. zn. 2Sžo/524/2009, v ktorom tento potvrdil záver krajského súdu, že ak si bol žalobca istý svojim tvrdením, že pred jazdou nepožil alkohol, dokázať túto skutočnosť malo byť jeho eminentným záujmom (na žalobcovi spočívalo dôkazné bremeno), pričom treba uviesť, že správny orgán nestaval v tomto smere žalobcovi žiadne

prekážky. V prípade záujmu sa žalobca mohol bez problémov skontaktovať s políciou a podrobiť sa odberu krvi na zistenie hladiny alkoholu. Žalobca dodal, že v predmetnej veci sa práve za účelom dokázania svojho tvrdenia podrobil odberu krvi, čím preukázal, že nepožíval alkoholické nápoje pred vykonaním jazdy, keďže výsledok toxikologického vyšetrenia bolo v jeho prospech.

Ďalej dal do pozornosti znalecké posudky vypracované k predmetnej veci. Výžiadaním OR PZ ODI Liptovský Mikuláš bola do konania pribratá znalkyňa MUDr. G. K.. Znalecký posudok však žalobca považuje za nepreskúmateľný, nesprávny a nejasný. Hneď v úvode vlastného odborného vyjadrenia znaleckého posudku znalkyňa konštatuje, že výsledky vyšetrenia alkoholu v dychu prístrojom ALCOTEST Dräger možno považovať za hodnoty, ktoré sú hodnotami zodpovedajúcimi hladine alkoholu v krvi. S týmto vyjadrením podľa žalobcu nemožno súhlasiť, pretože v návode na použitie uvedeného prístroja sa uvádza, že prístroj má pri opakovanom meraní alkoholovej štandardy presnosť $\pm 0,03$ mg/l pri koncentráciách do 0,5 mg/l a $\pm 5\%$ pri koncentráciách nad 0,5 mg/l.

Vyjadril názor, že znalkyňa pri vypracovaní posudku vychádzala z nesprávneho výpočtu, keď uviedla, že od druhej vykonanej dychovej skúšky v čase o 10:53 hod. do vykonania toxikologického vyšetrenia prešli dve hodiny. V skutočnosti uplynulo len 62 minút, keďže odber krvi bol uskutočnený 11:55 hod. toho istého dňa.

Ďalej upriamil pozornosť na skutočnosť, že správny orgán pri zadávaní úloh znalkyni nezakotvil povinnosť, aby sa zaoberala otázkou vplyvu konzumácie čokoládových bonbónov na zistenú hodnotu alkoholu. Je prekvapujúce, že znalkyňa skonštatovala bez akéhokoľvek udania dôvodu, že skonsumovanie čokoládového cukríka pred dychovou skúškou, ktorá bola vykonávaná opakovane, nemalo vplyv na zistenú koncentráciu alkoholu, pretože podľa názoru žalobcu nebolo vyjadrenie znalkyne podložené žiadnymi dôkazmi.

2. Žalobca uviedol, že na základe jeho žiadosti bol vypracovaný znalecký posudok MUDr. F. Q.. Zo záveru tohto znaleckého posudku vyplýva, že žalobca mohol mať v čase 10:34 hod. negatívnu hladinu alkoholu v krvi a že zistené hladiny alkoholu, ktoré boli zistené dychovými skúškami mohli vzniknúť v dôsledku požitia čokoládových bonbónov. Zároveň dal súdu do pozornosti pokus vykonaný znalcom za účelom vypracovania znaleckého posudku. Ten jednoznačne preukázal, že v prípade požitia jedného čokoládového bonbónu zaznamenal dychový analyzátor 0,13 mg/l a následne po požití dvoch bonbónov hodnotu 0,25 mg/l. Tento pokus bol vykonaný v časových intervaloch ako ich uviedol vo svojej výpovedi žalobca, čím sa preukázalo, že získané hodnoty pri pokuse zodpovedajú reálnej situácii a teda výsledkom dychovej skúšky. Zároveň znalec poukázal na výsledok pokusu a to ten, že už po 15 až 20 minútach bola hodnota na displeji dychového analyzátora 0,00 %. Na základe toho možno konštatovať, že mohlo dôjsť k pozitívnemu výsledku dychovej skúšky len v dôsledku konzumácie čokoládových bonbónov, ktoré boli konzumované tesne pred zisťovaním alkoholu prostredníctvom dychovej skúšky.

Znalecký posudok MUDr. F. Q., znalca z odboru zdravotníctvo, farmácia, odvetvie súdne lekárstvo (toxikológia, alkoholológia, serohematológia) č. 2/2014, jednoznačne uviedol, že v danom prípade vznikla výrazná diskrepancia medzi výsledkom hladiny alkoholu zistené dychovou skúškou a výsledkom metódou plynovej chromatografie. Dňa 05.02.2013 o 10.53 hod. bolo dychovou skúškou zistené 0,25 mg/l, čiže 0,52 ‰ alkoholu a dňa 05.02.2013 o 11.55 hod., čiže za 1 hodinu 2 minúty zistená negatívna hladina etylalkoholu v krvi v zmysle 0,0 ‰. Pri odbúravacej schopnosti organizmu 0,12-0,20 ‰ za každú hodinu nie je možné, aby z hladiny alkoholu v krvi vo výške 0,52 ‰ došlo k odbúraniu (poklesu) na 0,0 ‰, čiže z medicínskeho hľadiska nie je možné, aby za jednu hodinu organizmus odbúral 0,52 ‰ alkoholu. Na základe vyššie uvedeného možno teda uvažovať jedine o skreslených výsledkoch získaných dychovými skúškami alebo nesprávnom postupe policajtov pri vykonávaní dychových skúšok žalobcu.

V súvislosti s uvedeným dal žalobca do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12.04.2009, sp. zn. 1Sžo/55/2008, v ktorom súd uviedol, že na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené a zistené všetky štyri znaky skutkovej podstaty priestupku - subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka. V prípade, že by čo i len jeden znak skutkovej podstaty

nebol objasnený, nemožno hovoriť potom o priestupku. Ak pri niektorej časti skutkovej podstaty existujú pochybnosti o jej existencii a nebola preukázaná nado všetku pochybnosť, uplatní sa zásada in dubio pro reo.

V predmetnej veci sú pochybnosti pri subjektívnej stránke, vzhľadom na výsledky dychovej skúšky a toxikologického vyšetrenia, ktoré sú diametrálne rozdielne, preto by malo byť podľa názoru žalobcu rozhodnuté v jeho prospech.

Vzhľadom na odbúravaciu schopnosť organizmu, ktorá je 0,12 - 0,20 ‰ za hodinu, nie je možné, aby po 62 minútach došlo k poklesu hodnoty alkoholu až na 0,00 ‰. Ak však žalobcovi v čase druhej dychovej skúšky bola zaznamenaná hodnota 0,25 mg/l, čiže 0,52 ‰, nie je možné, aby výsledok toxikologického vyšetrenia vykazoval 0,00 ‰. Podľa názoru žalobcu sa správny orgán, ani súd touto najpodstatnejšou otázkou nezaoberal.

Ešte dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho sudu Slovenskej republiky zo dňa 18.05.2010, sp. zn. 6Sžo/Sžo/2009, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktorý hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť, ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom. Preto mal za to, že krajský súd sa znaleckým posudkom MUDr. F. Q. dôsledne nezaoberal.

X. sa, že tak ako správny orgán, ani prvostupňový súd sa dostatočne nezaoberal všetkými vykonanými dôkazmi, predovšetkým tými, ktoré svedčia v prospech žalobcu a vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu. S prihliadnutím na § 132 O.s.p. mal za to, že súd prvého stupňa porušil zásadu voľného hodnotenia dôkazov a to z dôvodu, že nevenoval dostatočnú pozornosť jednak dôležitému dôkazu - výsledku toxikologického vyšetrenia a znaleckému posudku MUDr. F. Q..

Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

III.

Zhrnutie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 30.07.2014. K námietke žalobcu týkajúcej sa znaleckého posudku č. 12/2013 vypracovaného znalkyňou MUDr. G. K. uviedol, že prepočty hodnôt alkoholu v mg/l na ‰ (promile) vyplývajú z tabuľkového prepočtu, pričom tento prepočet bol kontrolovaný podľa tabuľky, ktorá je prílohou č. 25 k vyhláške č. 310/2001 Z. z. - analyzátory dychu, pričom v uvedenej tabuľke je predpísanou jednotkou hodnota miligram etanolu v 1 litri vzduchu. V tabuľke (ktorá tvorí prílohu spisového materiálu) sa nachádza prepočet na doteraz používané jednotky - promile:

- prepočet mg/l alkoholu v krvi 0,17 mg/l v čase o 10:36 hod. je v prepočte na promile 0,35 ‰ (čo je správny prepočet promile a aj správny čas)
- prepočet 0,25mg/l o 10:53 hod. zodpovedá hodnote 0,52 ‰ (čo je taktiež správny prepočet aj správny čas).

Zdôraznil, že znalkyňa v posudku neuviedla, že od druhého merania o 10:53 hod. do odberu krvi o 11:55 hod. uplynuli asi 2 hodiny ako to uviedol žalobca. Práve naopak, uviedla dobu jednotlivých meraní úplne presne (o 10:36 hod. a 10:53 hod.), pričom poukazuje na to, že hodnoty hladiny alkoholu v krvi majú stúpajúcu tendenciu. V závere uviedla, že daný záver potvrdzuje aj skutočnosť, že za nasledovné asi 2 hodiny do odberu krvi o 11:55 hod. došlo k prudkému poklesu hodnoty hladiny z vrcholu krivky rezorpcie až na negatívnu hladinu. Mal za to, že znalkyňa iba konštatovala, že to boli asi 2 hodiny, pričom pri výpočtoch uviedla správny čas.

Opätovne poukázal na skutočnosť, že aj keď mal žalobca v čase o 11:55 hod. negatívny výsledok krvi, bolo to bezpredmetné pre priestupkové konanie (a nezáleží na tom, či od dychovej skúšky po odobratie

vzorky krvi uplynulo 62 minút), pretože v čase vedenia motorového vozidla sa alkohol v jeho organizme nachádzal, čo potvrdili výsledky meraní prístrojom Alcotest 7410 a taktiež aj odborné vyjadrenie znalkyne.

Na námietku žalobcu, že odborné vyjadrenie znalkyne nie je podložené žiadnymi dôkazmi, poukázal na skutočnosť, že na účel vypracovania odborného vyjadrenia boli znalkyni MUDr. G. K. poskytnuté listinné dôkazy - správa o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, výsledky dychových skúšok, toxikologické vyšetrenie, úradný záznam hliadky OO PZ Liptovský Hrádok a úradný záznam zo dňa 28.03.2013 (o telesnej hmotnosti a výške žalobcu).

Ďalej podotkol, že znalec MUDr. F. Q. vychádzal pri vypracovávaní znaleckého posudku zo žiadosti žalobcu, výpovede žalobcu, zápisov o dychových skúškach a výsledku vyšetrenia krvi metódou plynovej chromatografie a odborného vyjadrenia znalkyne MUDr. G. K., čiže v podstate takmer z tých istých podkladov, z ktorých vychádzala aj predchádzajúca znalkyňa. Znalec na základe žiadosti žalobcu vypracoval ďalší znalecký posudok, avšak bez akéhokoľvek šetrenia uviedol, že žalobca skonzumoval čokoládové cukríky značky Alte Excellenz a že hladiny alkoholu zistené dychovými skúškami mohli vzniknúť v dôsledku požitia týchto cukríkov. Žalovaný mal za to, že žalobca sa do žiadneho listinného dôkazu nezmienil, že by skonzumoval čokoládový cukrík uvedenej značky, práve naopak do zápisnice z ústneho pojednávania sa vyjadril, že zjedol cukríky (pričom nešpecifikuje značku, či boli napr. s rumovou príchuťou alebo akého druhu boli).

Znalec MUDr. F. Q. vo svojom znaleckom posudku uviedol, že z medicínskeho hľadiska nie je možné, aby za jednu hodinu organizmus odbúral 0,52‰ alkoholu, avšak odvolací orgán poukázal na skutočnosť, že z listinného dôkazu „Výsledok vyšetrenia alkoholu v krvi“ zo Súdno-lekárskeho a patologicko-anatomickeho pracoviska v Martine č. A 107/2013 zo dňa 14.02.2013 vyplýva, že žalobcovi G. dňa 05.02.2013 MUDr. F. F. podal pred odberom vzorky krvi Magnesium lacticum a až následne po podaní tejto liekovej anamnézy mu bola odobratá krv na toxikologické vyšetrenie. Žalovaný mal za to, že nedostatok magnézia v organizme človeka spôsobuje neúplné odbúravanie alkoholu z krvi, preto zastáva názor, že pokiaľ lekár podal žalobcovi predmetnú látku, ktorá odbúrava alkohol z krvi a následne mu odobral vzorku krvi, dá sa očakávať, že výsledok toxikologického vyšetrenia bude negatívny (čo v danom prípade skutočne aj tak bolo).

Žalovaný mal za jasne a jednoznačne preukázané, že žalobca dňa 05.02.2014 v čase o 10:36 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Ford Fiesta, ev. č. Y. po ceste 11/537 smerom od Liptovského Petra do obce Vávrišovo, kde pred obcou cca 20 m od označenia začiatku obce Vávrišovo bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Liptovský Hrádok a bol podrobený dychovej skúške prístrojom Alcotest 7410 ev. č. ARFM 0014 s pozitívnym výsledkom merania 0,17 mg/l, opakovanou dychovou skúškou v čase o 10:53 hod. bola nameraná hodnota 0,25 mg/l. Skutočnosť, že žalobca mal v čase o 11:55 hod. negatívny výsledok krvi, čiže 0,00 g/kg (promile) bolo pre toto priestupkové konanie bezpredmetné, nakoľko v čase vedenia motorového vozidla sa alkohol v jeho organizme nachádzal.

Vzhľadom k uvedenému žalovaný navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa a rozsudkom vyslovil, že sa žaloba zamieta.

IV.

Argumentácia rozhodnutia prvostupňového správneho rozhodnutia

Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Liptovskom Mikuláši ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 21.05.2013 uložil žalobcovi za porušenie povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke, ktoré spočívalo v tom, že dňa 05.02.2013 o 10,34 hod. vykonával jazdu na motorovom vozidle tov. zn. Ford Fiesta, ev. č. Y. po št. ceste H/537 v smere Vávrišovo na obec Pribylina, kde cca 20 m pred označením obce bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ, na výzvu hliadky bol

podrobený vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu dychovou skúškou, ktoré bolo vykonané o 10,36 hod. elektronickým meračom typu ALCOTEST 7410 č. ARFM-0014, ktorým mu bola zaznamenaná hodnota 0,17 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu, čo je pozitívny výsledok (pri opakovanej dychovej skúške vykonanej o 10,53 hod. bola zaznamenaná hodnota 0,25 mg/l, na lekársky odber a vyšetrenie krvi sa žiadal, vodičský preukaz mu bol na mieste zadržaný, ďalšia jazda zakázaná), čím sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, pokutu vo výške 200 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiacov.

Žalobca sa k priestupku vyjadril do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku s tým, že uviedol, že poučeniu porozumel, obhajcu si nezvolil a po preštudovaní a oboznámení sa s celým obsahom spisového materiálu uviedol, že bol na jednej návšteve na káve, kde mali na stole cukríky, tam zjedol asi 4 cukríky a keď odchádzal, pani domáca mu dala ešte 2 cukríky. Ako sadol do vozidla a vykonal jazdu zjedol ešte dva cukríky, následne bol zastavený hliadkou polície. Pri vykonávaní dychovej skúšky uviedol, že nepil, ale jedol cukríky. Následne bol odvezený služobným vozidlom na OO PZ Liptovský Hrádok, odkiaľ bol prevezený na vykonanie lekárskeho odberu krvi.

Na otázku správneho orgánu kto sa nachádzal vo vozidle uviedol, že vo vozidle bol sám. Keď ho zastavili, po chvíli prišiel na miesto zať, lebo tam býva. On mu povedal po prvej dychovej skúške, aby žiadal na krv.

Na otázku správneho orgánu, či tvrdí, že alkohol nepožíval, ale jedol cukríky, ktoré podľa neho mali vplyv na výsledok dychovej skúšky s poukazom na znalecký posudok, ktorý uviedol, že skonzumovanie čokoládového cukríka pred dychovou skúškou, ktorá bola vykonaná opakovane, nemalo vplyv na zistenú koncentráciu alkoholu, žalobca uviedol, že spochybňuje znalecký posudok.

Žalobca však nepodal nové návrhy, nenavrhol a nežiadal, aby vo veci bolo vykonávané ďalšie dokazovanie.

Pri rozhodovaní o priestupku vychádzal správny orgán prvého stupňa z dôkazných materiálov tvoriacich obsah priestupkového spisu, konkrétne zo správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, č. s. ORPZ-LM-OPP4-P-28/201, zo zápisu o dychovej skúške č. s. ORPZ-LM-OPP4-P-28/2013 a z odborného vyjadrenia MUDr. G. K., č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013.

Z dôkazov, ktoré boli zistené a získané zákonným spôsobom, zo záverov odborného vyjadrenia mal prvostupňový správny orgán za potvrdené, že žalobca skutok spáchal a daným konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke, podľa ktorého vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Pri určovaní druhu sankcie a jej výmery správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, spôsob spáchania, jeho následky, na okolnosti za ktorých bol spáchaný a na osobu páchatela.

Na základe výpisu z evidenčnej karty žalobcu prvostupňový správny orgán dospel k názoru, že žalobca je ako účastník cestnej premávky osobou disciplinovanou, dodržiavajúcou ustanovenia zákona o cestnej premávke. Táto skutočnosť bola jedným z dôvodov, pre ktoré prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie za spáchaný priestupok zvolil uloženie sankcie v dolnej hranici zákonom stanovenej sadzby tak, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa žalobcu ako účastníka cestnej premávky.

Pri určení druhu a výmery sankcie sa prvostupňový správny orgán zaoberal hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy o uložení sankcie stanovuje. Posudzoval skutočnosť, že žalobca nereguloval svoje správanie v zmysle pravidiel o cestnej premávke, podľa ktorých sú povinné riadiť sa všetky osoby užívajúc komunikácie, nerešpektoval povinnosť ustanovenú zákonom o cestnej premávke, závažným spôsobom porušil pravidlá o cestnej premávke, lebo v čase kedy mal najmenej 0,17 miligram etanolu na liter vydychovaného vzduchu a následne 0,25 mg/l viedol motorové vozidlo. Z uvedeného konštatoval,

že sa jedná o reziduálny alkohol. Poukázal na skutočnosť, že podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme, riadenie vozidla je z hľadiska možných následkov na majetku, zdraví a životoch svojou povahou nebezpečnou činnosťou. Toto nebezpečenstvo sa zvyšuje, ak je vodič pri riadení motorového vozidla pod vplyvom alkoholu, ktorého vplyv pri známych a dokázaných účinkoch znižuje jeho motorickú, rozpoznávaciu, vôľovú schopnosť, možnosť dodržiavať pravidlá cestnej premávky, včas reagovať na stav, situáciu v cestnej premávke. Subjektívny sebavedomý pocit vodiča, ktorý je pod vplyvom alkoholu, že jeho schopnosť nie je ovplyvnená v zmysle tohto zníženia, robí riziko nebezpečenstva vysoko aktuálnym.

Prvostupňový správny orgán mal existujúcimi dôkazmi za spoľahlivo preukázané spáchanie priestupku žalobcom, získané dôkazy za dôveryhodné, navzájom si neodporujúce, proti hodnovernosti listinných dôkazov neboli žalobcom vznesené námietky, pripomienky, iné nové dôkazy, potvrdzujú skutkový stav veci a postačovali na rozhodnutie v merite veci.

Po posúdení existujúcich dôkazov jednotlivo, v ich vzájomnej súvislosti, pŕitážujúcich resp. poľahčujúcich okolnosti, závažnosti priestupku, osoby obvineného, odborného vyjadrenia, bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil porušením povinnosti ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke a podľa § 22 ods. 2 písm. c) citovaného zákona bola mu uložená sankcia - pokuta vo výške 200 Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 4 mesiacov.

Výhodnotením všetkých skutočností v súvislosti so zisteným priestupkom prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že takto uložená sankcia zodpovedá rozsahu zavinenia a je adekvátne primeraná zavineniu účastníka konania, je primeraná ku spáchanému skutku a na páchatel'a priestupku bude pôsobiť výchovne a v budúcnosti ho odvráti od protiprávneho konania.

V.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-65/2013 zo dňa 06.08.2013 zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že ako odvolací orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie o priestupku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v celom rozsahu. Postupoval pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia samostatne po právnej i skutkovej stránke, nezávisle na hodnotení a stanovisku orgánu prvého stupňa. Pri rozhodovaní a odvolaní hodnotil každý listinný dôkaz nachádzajúci sa v priloženom spisovom materiáli o priestupku jednotlivo a všetky listinné dôkazy v ich vzájomnej súvislosti za účelom dôsledne zistiť skutočný stav veci.

S poukazom na podrobný opis dôkazov, ktoré tvoria administratívny spis a ich vyhodnotením žalovaný skonštatoval, že jednotlivé dôkazy nepochybne preukazujú, že žalobca svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch. Dodal, že skutočnosť, že žalobca mal v čase o 11,55 hod. negatívny výsledok krvi, čiže 0,00 g/kg (promile) je pre toto priestupkové konanie bezpredmetné, nakoľko v čase vedenia motorového vozidla sa alkohol v jeho organizme nachádzal, čo potvrdzujú výsledky meraní prístrojom Alcotest 7410 a taktiež aj „Odborné vyjadrenie č. 12/2013“.

Vo vzťahu k určovaniu sankcie uviedol, že správny orgán prvého stupňa určil druh a výmeru uloženej sankcie v zmysle platnej právnej úpravy, pričom prihliadal najmä na okolnosti, za ktorých bol priestupok spáchaný, že obvinený skutok spáchal v dopoludňajších hodinách na štátnej ceste II/537 mimo uzavretú časť obce v čase silnej frekvencie premávky, na závažnosť priestupku, kde je potrebné poukázať na to, že obvinený závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, na mieru zavinenia, následky konania, pričom berie do úvahy skutočnosť, že týmto konaním nevznikla ujma na zdraví iným

účastníkom cestnej premávky, ani škoda na majetku a na osobu páchatel'a, že účastník konania je v súčasnej dobe na starobnom dôchodku a je držiteľom vodičského oprávnenia od roku 1964, pričom v rokoch 2009 a 2007 sa dopustil priestupkov v cestnej premávke.

Vyhodnotením všetkých skutočností v súvislosti so zisteným priestupkom žalovaný dospel k záveru, že takto uložená sankcia bola uložená v zmysle o priestupkoch, zodpovedá rozsahu zavinenia a je adekvátne primeraná zavineniu žalobcu.

Žalovaný považoval za relevantné uviesť, že podstatou sankcie je ujma, ktorá vznikne páchatel'ovi priestupku. Sankcia je opatrenie štátneho donútenia a ukladaná príslušným správnym orgánom za priestupok jeho páchatel'ovi, pričom mu spôsobuje určitú ujmu a zároveň vyslovuje morálne odsúdenie jeho priestupku a jednak jeho páchatel'a. Sankcia je právnym následkom spáchania priestupku.

Výška uloženej sankcie je výsledkom správneho uváženia zo strany správneho orgánu. Žalovaný toto správne uváženie preskúmal a to v tom rozsahu, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Mal za to, že ukladanie sankcií v danom prípade má význam tak represívny, ako aj preventívny. Preventívny význam postihu nespočíva iba v účinkoch vo vzťahu k priestupcovi. Postih za priestupok musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iné osoby, ktoré sú nositeľmi rovnakých zákonných povinností. Takýto účinok však môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu včas a vecne správne vyvodený. Ak ide o finančný postih, nemôže byť neprimerane mierny vo vzťahu k závažnosti protiprávneho konania a jeho následkom, nevyhnutne teda musí v sebe obsahovať aj represívnu zložku.

Žalovaný mal za to, že takto uložená pokuta bude mať na žalobcu dostatočný výchovný vplyv a v budúcnosti sa bude v cestnej premávke správať disciplinovane a bude dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a takýmto správaním prispeje k zlepšeniu bezpečnosti cestnej premávky.

Na základe vyššie uvedeného žalovaný vyjadril názor, že v danej veci správny orgán prvého stupňa zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie. Predmetné rozhodnutie o priestupku je v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vydal ho orgán na to príslušný a vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, v konaní nedošlo k takým vadám, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový správny orgán mal dostatok dôkazov, ktoré mu dali možnosť urobiť záver o porušení príslušného ustanovenia zákona o cestnej premávke, postačovali na rozhodnutie v merite veci. V zmysle uvedeného nemal pochybnosti o tom, že skutok kladený žalobcovi za vinu sa stal tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Na základe spisového materiálu a listinných dôkazov nemal žalovaný o vine žalobcu žiadne pochybnosti.

Po preskúmaní veci žalovaný skonštatoval, že vykonané dokazovanie umožnilo prvostupňovému správne orgánu zistiť skutočný stav veci, vyvodiť správne právne závery a vyniesť rozhodnutie o vine zodpovedajúce zistenému stavu a zákonu. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a predložených dôkazných materiálov o priestupku neboli zistené zákonné dôvody, ktoré by oprávňovali zrušenie Rozhodnutia o priestupku č. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 zo dňa 21.05.2013 vydaného prvostupňovým správnym orgánom.

VI.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c) O.s.p.), a preto postupom

podľa § 220 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že z dôvodu uvedenom v § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 09.11.2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím číslo SLV-PS-1120/2012 zo dňa 12.12.2012 v zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušilo ku dňu 31.12.2012 okrem iných aj rozpočtovú organizáciu Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Žiline, pričom práva a povinnosti zrušenej organizácie prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Nakoľko pôvodne žalovaný ako právnická osoba uvedeným dňom zanikol, účastníkom konania na strane žalovaného sa stalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky z titulu právneho nástupníctva. Pod všeobecným označením žalovaný v texte je preto nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi. V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúma aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotno-právnych noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť tieto sankcie:

- a) pokarhanie,
- b) pokutu,
- c) zákaz činnosti,
- d) prepadnutie vecí.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o priestupkoch, sankciu možno uložiť samostatne alebo s inou sankciou; pokarhanie nemožno uložiť spolu s pokutou.

Podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič počas vedenia vozidla použije alkohol alebo vedie vozidlo v takom čase po jeho požití, keď sa na základe vykonaného vyšetrenia podľa osobitného predpisu alkohol ešte nachádza v jeho organizme.

Podľa § 1 zákona o cestnej premávke, tento zákon upravuje pravidlá cestnej premávky, práva a povinnosti osôb v súvislosti s cestnou premávkou, pôsobnosť orgánov verejnej správy na úseku organizácie riadenia cestnej premávky, vedenie vozidiel, evidenciu vozidiel a správne delikty za porušenie tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o cestnej premávke, cestnou premávkou na účely tohto zákona sa rozumie užívanie diaľnic, ciest, miestnych komunikácií a účelových komunikácií 1) (ďalej len "cesta") vodičmi vozidiel a chodcami.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o cestnej premávke, účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 4 ods. 2 písm. c) zákona o cestnej premávke, vodič nesmie viesť vozidlo v takom čase po požití alkoholu alebo inej návykovej látky, keď sa alkohol alebo iná návyková látka ešte môžu nachádzať v jeho organizme.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch na už uvedenom skutkovom základe.

Ďalej je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že ak dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát vyjadril k obsahu zrušujúceho ustanovenia § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p., t. j. ak správny súd má preukázané, že zistenie skutkového stavu vykonané žalovaným je nedostačujúce na posúdenie predloženej veci, pričom kladie vysoký dôraz na zachytenie skutkového stavu prostredníctvom písomných podkladov zhromažďovaných správnym orgánom v administratívnom spise.

V rozsudku sp. zn. 1Sžso/33/2010 z 22.03.2011 vyslovil právne názory, ktoré konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich záverov: „Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej praxi neustále upozorňuje účastníkov na odlišný charakter správneho súdnictva, v ktorom prevažuje kasačný spôsob prieskumu (§ 250i ods. 1 veta prvá O.s.p.) napadnutých správnych rozhodnutí, tzn. že správny súd vykonáva iba prieskum správnosti zistenia skutkového stavu na základe podkladov obsiahnutých v pripojenom správnom spise (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.), a ak dospeje k názoru, že skutkový stav nebol riadne zistený, nie je to dôvod na súdne zisťovanie riadneho skutkového stavu vykonávaním dôkazov, ale naopak je to zákonný dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu.“

Dané názory Najvyšší súd Slovenskej republiky zovšeobecnil prostredníctvom iného rozsudku (sp. zn. 1So/57/2012 zo dňa 13.08.2013) tak, že vymedzil vo všeobecnej rovine tri úrovne vadných zistení skutkového stavu, ktoré je nedostačujúce na (právne) posúdenie veci: „Občiansky súdny poriadok medzi zrušovacie dôvody správneho súdnictva spojené so skutkovým stavom zaraďuje najmä také zistenie skutkového stavu, ktoré je zákonodarcom prezentované ako nedostačujúce na posúdenie veci (viď § 250j ods. 2 písm. c) v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p.). Uvedená vada v zistení skutkového stavu (t. j. nie riadne zistený skutkový stav) môže kolísať v rôznych medziach, a to:

- i. neúplne zistený, tzn. s riadnou oporou v právnom poriadku neboli zistené všetky potrebné skutočnosti (napríklad prehliadnutie konkrétnej skutočnosti alebo odmietnutie vykonania predkladaného alebo požadovaného dôkazu a iné),
- ii. nedostatočne (kvázi úplne) zistený, tzn. bez riadnej opory v právnom poriadku (napríklad následkom omylu pri výbere ustanovenia) boli zistené celkom iné a teda nepotrebné skutočnosti, poprípade s riadnou oporou v právnom poriadku boli predložené alebo získané dôkazné prostriedky nesprávne vyhodnotené (napríklad špatne určený vek žiadateľa alebo jeho zdravotné postihnutie, a to aj na základe nepravdivých, falšovaných či pozmenených informácií alebo dokumentov, alebo zamľčaním podstatných údajov dôležitých pre dávkové konanie a iné vady skutkového stavu), alebo
- iii. nelegálne zistený skutkový stav, tzn. v rozpore s právnym poriadkom (najmä v rozpore s právnym predpisom upravujúcim oprávnené používanie rôznych zisťovacích metód a s následkami uvedenými v ustanovení § 7 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov /zákon o ochrane pred odpočúvaním/).“

Uvedené právne názory vyplývajúce z judikatúry odvolacieho súdu však konajúci krajský súd nerešpektoval.

Odvolací súd má za preukázané, že žalovaný pri rozhodovaní o priestupku vychádzal zo správy o výsledku objasňovania priestupku na úseku cestnej dopravy, zo zápisu o dychovej skúške a z odborného vyjadrenia MUDr. G. K., pričom toto si nechal žalovaný vypracovať, nakoľko žalobcovi bola elektronickým meračom typu ALCOTEST 7410, č. ARFM-0014 o 10:36 hod. zaznamenaná hodnota 0,17 mg etanolu na liter vydychovaného vzduchu, následne v čase 10:53 hod. 0,25mg/l a v čase 11:55 hod. bol žalobca na svoju žiadosť podrobený lekárskemu vyšetreniu krvi, pričom z výsledkov vyšetrenia alkoholu v krvi u žalobcu vyplynulo, že nejavil príznaky požitia alkoholu/inej návykovej látky - 0,00 ‰. Z odborného vyjadrenia znalkyne je zrejmé, že znalkyňa vychádzala zo skutočnosti, že výsledky vyšetrenia

alkoholu v dychu prístrojom ALCOTEST fy Dräger možno považovať za hodnoty, ktoré sú zodpovedajúcimi hladine alkoholu v krvi, preto na základe tabuliek prepočtu nameraných hodnôt v mg/l na hodnoty v ‰ vyvodila záver, že žalobca mal v čase jazdy motorovým vozidlom dňa 05.02.2013 o 10:34 hod. hladinu alkoholu v krvi 0,35‰. Dodala, že skonzumovanie čokoládového cukríka pred dychovou skúškou, ktorá bola vykonaná opakovane, nemalo na zistenú koncentráciu alkoholu vplyv.

Z napadnutého rozhodnutia ako aj z pripojeného priestupkového spisu č. p. ORPZ-LM-ODI2-P-48/2013 vyplýva, že žalobca oznámil prvostupňovému orgánu, že nepil a zároveň spochybnil znalecký posudok a uviedol, že sa necíti byť vinný. Žalobca ďalej, v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu namietal, že správny orgán vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pričom pri rozhodovaní nebral do úvahy dôkazy svedčiace v prospech žalobcu. Navyše mal za to, že z priestupkového konania nevyplýva, že by bol jednoznačne spáchaný priestupok v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch. Namietal, že bola porušená zásada voľného hodnotenia dôkazov. Nakoniec poukázal na zásadu prezumpcie neviny, v zmysle ktorej je správny orgán povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného.

Žalovaný, napriek uvedeniu týchto údajov konštatoval, že v danej veci správny orgán prvého stupňa zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie. Uviedol, že predmetné rozhodnutie o priestupku je v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vydal ho orgán na to príslušný a vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, v konaní nedošlo k takým vadám, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Prvostupňový správny orgán mal dostatok dôkazov, ktoré mu dali možnosť urobiť záver o porušení príslušného ustanovenia zákona o cestnej premávke, postačovali na rozhodnutie v merite veci. V zmysle uvedeného nemal pochybnosti o tom, že skutok kladený žalobcovi za vinu sa stal tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Na základe spisového materiálu a listinných dôkazov nemal odvolací orgán o vine žalobcu žiadne pochybnosti, pretože vykonané dokazovanie umožnilo prvostupňovému správne orgánu zistiť skutočný stav veci, vyvodiť správne právne závery a vyniesť rozhodnutie o vine zodpovedajúce zistenému stavu a zákonu.

Uvedený právny záver žalovaného však, ako správne namietal žalobca, nevychádza z riadne zisteného skutkového stavu, a preto odvolací súd konajúci v správnom súdnictve využívajúc zrušovací titul obsiahnutý v ustanovení § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. konkretizoval v rámci odvolacích námietok úroveň vady zistení skutkového stavu za tým účelom, aby správny orgán, ako účastník súdneho prieskumu, bol zákonným spôsobom poučený o svojich pochybeniach a bol mu naznačený spôsob nápravy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že bez odstránenia pochybností o tom, či žalobca v čase spáchania tvrdeného skutku bol pod vplyvom alkoholu/inej návykovej látky nie je možné pristúpiť k jednoznačnému záveru o spáchaní priestupku.

Odvolací súd po preštudovaní administratívneho ako aj súdneho spisu dospel k záveru, že v konaní pred správnym orgánom nebolo bez pochybností preukázané, že boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku kladeného žalobcovi za vinu v zmysle zákona o priestupkoch. Na preukázanie objektívnej stránky pri priestupku nepostačuje len zjednodušený záver o porušení povinnosti vodiča podporený konštatovaním, že skutočnosť, že žalobca mal v čase o 11:55 hod. negatívny výsledok krvi, čiže 0,00 g/kg (promile) je pre toto priestupkové konanie bezpredmetné, nakoľko v čase vedenia motorového vozidla sa alkohol v jeho organizme nachádzal, čo potvrdzujú výsledky meraní prístrojom

Alcotest 7410 a taktiež aj „Odborné vyjadrenie č. 12/2013“.

Zo skutkových zistení síce vyplýva, že žalobca dňa 05.02.2013 bol podrobený dychovej skúške s pozitívnym výsledkom, podľa názoru odvolacieho súdu však nemožno jednoznačne akceptovať záver žalovaného, s ktorým sa stotožnil i súd prvého stupňa, že žalobca viedol osobné motorové vozidlo Ford Fiesta, ev. č. Y. po ceste II/537 smerom od Liptovského Petra cez obec Vávrišovo dňa 05.02.2013 v čase o 10:36 hod. - v čase, keď sa v jeho organizme nachádzal alkohol, a to predovšetkým s ohľadom na toxikologické vyšetrenie krvi žalobcu a žalobcom v súdnom konaní predložený znalecký posudok MUDr. F. Q..

Treba pripomenúť, že jednou z povinností správneho orgánu v priestupkovom konaní je jeho povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci - to znamená objasniť okolnosti skutku a zistiť stav veci tak, aby neexistovala pochybnosť o tom, že sa skutok stal.

Správne orgány sa podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne neriadili povinnosťou, prihliadajúc na práva obvineného z priestupku, zabezpečiť, vykonať a vyhodnotiť dôkazy tak, aby bol skutkový stav bezpochybné zistený a preukázaný a to najmä za situácie, keď žalobca od počiatku nesúhlasil so zisteniami, z ktorých vychádzalo preskúmané rozhodnutie.

Ak teda nebolo na základe skutkových zistení bez pochybností preukázané, že žalobca viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, nemožno za daných okolností dospieť k jednoznačnému záveru naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. e) zákona o priestupkoch, najmä jej objektívnej stránky.

Odvolací súd zdôrazňuje, že úlohou správneho orgánu nie je za každú cenu usvedčiť vodiča zo spáchania priestupku, ale predovšetkým objektívne zistiť skutkový stav a až potom, keď už niet ani najmenších pochybností o tom, že sa skutok nemohol stať inak, môže uznať páchatela skutku vinným a potrestať ho.

Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel odvolací súd k záveru o tom, že zistený skutkový stav, z ktorého vychádzal žalovaný, nebol dostačujúci na vyvodenie jednoznačného záveru o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. V prípade, keď existuje čo len pravdepodobná možnosť, že k spáchaniu priestupku nedošlo tak ako to ustálil žalovaný a správneho orgánu sa nepodari bez pochybností preukázať spáchanie priestupku žalobcom, bude nevyhnutné zastaviť priestupkové konanie so zreteľom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. c) zákona o priestupkoch a zásadu prezumpcie neviny, ktorá zahŕňa aj zásadu „in dubio pro reo“ uvedenú v ustanovení § 73 ods. 1 zákona o priestupkoch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval z uvedených dôvodov v konaní zistený skutkový stav za nedostačujúci pre záver, ku ktorému dospel žalovaný a preto s poukazom na § 250ja ods. 3 veta prvá v spojení s § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a krajský súd mal na základe uvedeného rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ak ten takto nerozhodol, nebolo preto dôvodné rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec na nové posúdenie súdu, ale odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné prvostupňové súdne rozhodnutie

zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného postupovať vo vyššie načrtnutej línii a dôsledne sa vysporiadať so všetkými námietkami žalobcu, vrátane odvolacích námietok. Bude potrebné, aby sa žalovaný v ďalšom konaní vysporiadal aj so znaleckým posudkom MUDr. F. Q., ktorým sa krajský súd v odôvodnení vôbec nezaoberal a na základe neho, v spojení s ostatnými skutočnosťami a dôkazmi opätovne vo veci rozhodol a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodnil.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p., tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní náhradu trov konania nepriznal, z dôvodu, že ich náhradu v lehote troch pracovných dní nevyčísľil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.